

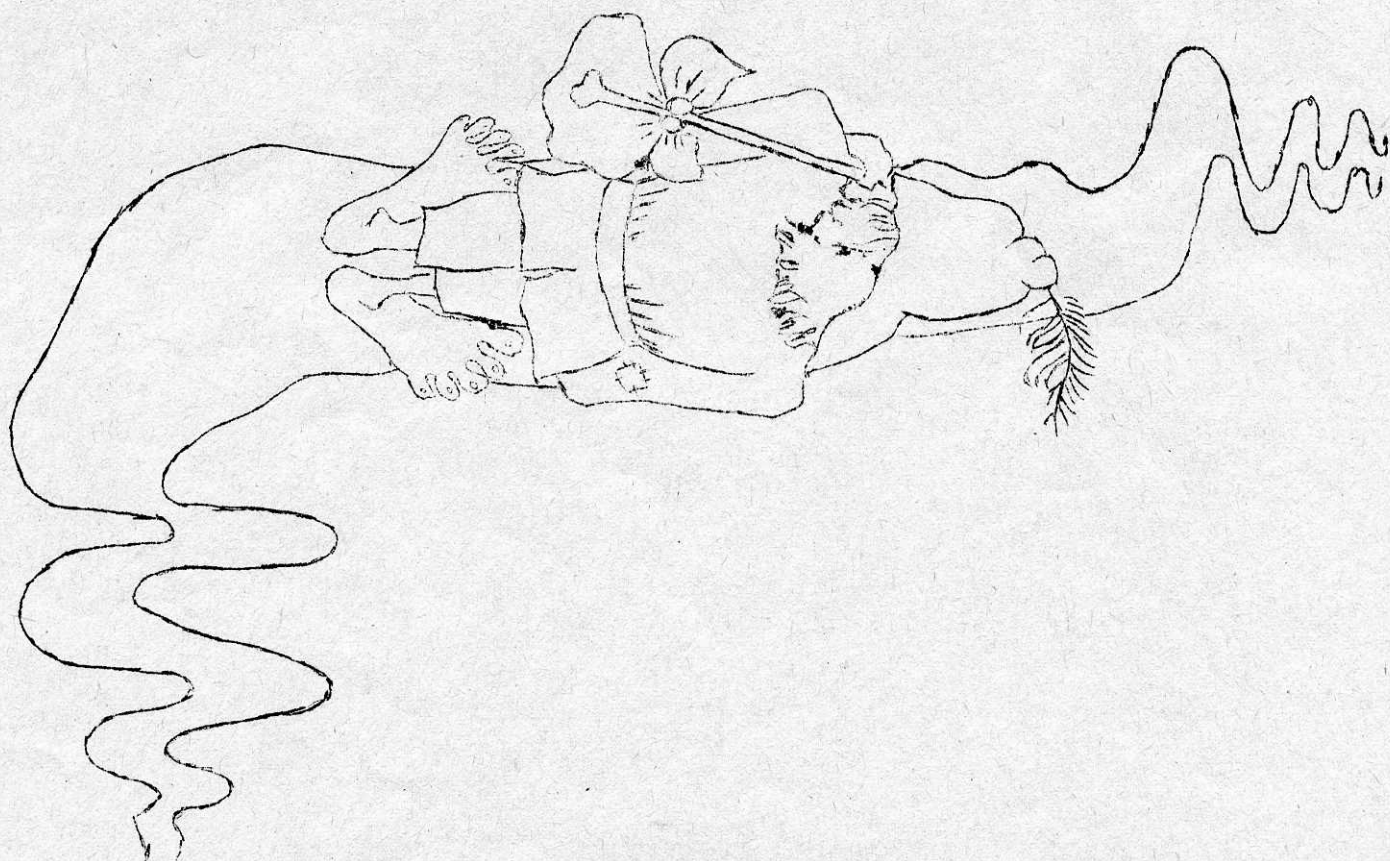
רמק 387

№ 17

12.877

בל סונקה

...גונקה

גשם של ירידות בצריפים, סעדיה התאושש ממשבר הבחירות, אורן ביסה להתאבד בצורה מקורית, בני משק צעירים פיתו את בנות הגרעין, מר עולם ביקר במרינו, כל זה ועוד הרבה בגיליון השבוע של "כל-סוטה" השבועון הציני המצוייר... והמצובזר!

לחץ גדול של החברים לקבל את השבועון, וישיבת מערכת פתוחה וסוערת שבסופה הוחלט שהעורך הראשון הינו בן אדם שקול ושכדאי לשנות את השם ל"כל-השקול".

כמו כן הועלתה הצעה סאפסר לעטרף מורטות ודגים עם "דברי-הכפר", ושאין צורך להגדיל את התפוצה של כתב העת המחתרתי שלנו.

עבן של ציניות ואירוניה שאופף את איזור הצריפים, לא עושה רושם שיתפזר בשבועות הקרובים.

גשמי קיץ של ירידות, תליות, משפטי דיבה וסמרקים מסביב לשולחן - העגול, מרעילים את שמי האזור.

התברואן של הצריף, שהוא גם שוטף כלים, מכין קפה, והמגרף הכי טוב בחדר שלו, מוסר שהכסאות הזוחים, הערסל וכסא עמנואל (שעוד פתוח להצעות...)

שמורים לבעלי המניות יואדובי הצריף!!! אז חברה' דיר בלאק! גרעין עמיד ב' ששה במשק, שפע בנות יפות ו... חכמות, אך על בני-

המשק הקשוחים, איתמר, דורי ואהוד הם לא הזינו בכלל.

היחיד שבראה מתלהב ומעוות גופו בריקודי קביבלעם ומבסה לצוד - היה אדם מדר הזכור לטוב מסרטו הראשון "חסמבה במערת המכפלה", אז אדם,

אל יאוש, אולי בעמיד "ז" תצליח!

הסיוט השבועי עוד ממשיך להתקיים, השבוע מלווה בסערת רוחות של- חברי ההלהלה עקב ברדק ושחקן חוצפן אחד.

גדעון הכניס 4 גולים ובסה"כ - 6:0, כבראה שלא יצטרך לשטוף כלים בארוחת ערב בשבת למשך החודש הקרוב.

דיב היחיד ששומר אמונים ומופיע כל שבת למגרש, אפילו כשאינו משחק ויורד על החברה' שמשוכבעים שהם יודעים לשחק.

תפוצת דברי-הכפר עלתה עקב הדפסת "כתבי פאפוריש" כרך ג' בהמשכים, ועלו הפניות של בני משק שיוצאים לחו"ל בקרוב, לכרוך את המהדורות האחרונות.

סיפור מעבין קרה בשבוע שעבר לאחד הצעירים, אורן שמו, כאשר נסע לאיטו בדרך הפטרוילים הישבה, כשלפתע תקף אותו גוש בטון אדיר שניסה להכנס לתוך הפיאט.

הבולשת האזורית בפיקוד רב-סמל חנניה עוד חוקרת, והשמועות אומרות שלאחר שפנו לפנות הלומות ומעשן סמים ידוע, חל מפנה בחקירה.

ביום שישי שעבר היתה מסיבת אהבה, שרונה הגדול הסתכם באהבה ספונטנית בין המארגנת המבחה והמיקרופון.

זה שהציל את המצב היה חצוף צעיר מבני הגרעין שזרק את המארגנת על כל מלבושיה... למים (קטע בלי שמות).

בהמשך הערב הוקדנו סרטים על התונות במשק, הסרטים שהיו על הכיפק, הזכירו פרצופים ישנים: שלופה במדים, בני עטור חושבים שהם יודעים לשיר,

והותיקים בזיגים מטורפים.

בקוצור היה ערב על הכיף... פאק...

העלטה שירדה על המשק לפתע ביום חמישי הביאה לגל של אירועים - מזעזעים, ניסו לפרוץ לחנות של רודה ואיזה מביאק תלה נמונה מפליבוי על לוח סידור-עבודה. היה ניסיון לחיסול חשבונות עם כמה ותיקים בחושך ששרר בחדר האוכל.

המשך מעבר לדרך

הצעת ועדת בניית התקבלה באסיפה ושוב אני לא צריך ללכת לקורס - קצינים.
 בארץ-פשע מאורגן וטוענים שאהוד אולמרט התקשר לבני גולדברג לדעת
 אם הכל כבר מאורגן.
 בני הכחיש והלך לשחק עם חולתה כדור רגל, ודוקא הפעם כשהיננו צריכים
 לא להכניס גול עצמי.
 פרשיות ירדו מהמשק ופרוחות אפגליות עלו.
 הקיץ בשיאו-מה שבקרא גמירה מהירה, אז חברה אפשר כבר לגנוח,
 שרפנו עוד שבועיים!

ליקט וערך - איתי

מהנכר....

אוהדי כל סוטה וחבר עורכיה - יקרים!
 לא יודעת מה יש לספר וגם לא ברור מה יש לספר היות והבילבול
 כרגע בעיצומו. כך שהוצאתי קטע מהיומן שלי שתדעו שאני קיימת ולא
 הישתבתי - בשארתי אותו יצור מבולבל ומעורער...
 "25.7.77, מחר סוף סוף אהיה לבד במשך היום ואז ביום חמישי הם
 יכולים מצדי להתפגר במטוס.

אנני יודעת איך אני ממשיכה לחיות עט כל זה. למה אנני אומרת
 לאנשים שאין לי זין וטיפת כוח בשביל הדיבורים שלהם, ולמה כולם
 מדברים כל הזמן, כל כך הרבה, כלום לא טוב יותר בשתיקה? כלום אי אפשר
 לעשות הרבה יותר כשחושבים ושותקים? אנני מבינה, לא נתפס לי בראש.
 לו רק יכולתי לחיות במקום אשר כזה, כאשר הכל כמעט מובן ומה שלא,
 נעשה מובן דרך מילה או שתיים, מגע או מבט, רק לא בשיחות מיגעות
 וטיפשיות.

אולי אני בעשית "אנטי" מדי? לא יודעת, אולי מרוב של להיות לבד,
 כל רגע של "יחד" נעשה ביילתי בסבל? אולי לא?

באמת מה אני מעסיקה את עצמי במחשבות כאילה, כלום יעזור? כלום
 יהיה טוב יותר? ומה זה ה"טוב יותר"?

מוזר-כשאני כל כך לבד ושואפת לקרבת אדם, אין זה בנמצא, וכשאני
 רוצה להיות לבד לגמרי-אפילו לא עם "עצמי"-עולט ומלווא סובבים אותי
 ואני כמו במלחציים חברתיים, ושיא האיפוק והבימוס דרושים לי כדי
 להשאר נורמלית. איזה עולם מטורף.

ובכל זאת-הדסתי-אסור לך להתלונן-הן יש ימים יפים מאוד בחייך
 ואל לך לעשות חשבון של "מה יותר" כי את הסיכום תוכלי לעשות בקבר.
 ומה יצא לי מזה? אפילו לחשוב על הדברים הכי טובים בעולם,

לא עוזר, כי באיזה שהוא מקום בעולט הם רחוקים וכאין עבנה חולפת
 הממטפה את גשמייה.

גם הבית רחוק וגם סאשר הוא בית וקן חם של המון אהבה, גם בו הרגשתי
 מוזרה ולא שייכת, אז למה לצפות? למה לשאוף, אין קדימה ואחורה אפוף
 מסתורין של עבר והילה חסרת קרן אור.

* * *

בשמע מוזר בכון? ידידי וגם אילה שאינם ידידי, החיים בחו"ל קשים כמו
 בכל מקום אחר, כמו בבית, אבל יש עוד המון כוח ורצון לראות את שאחרי
 הגדר ואני עקשנית. יכול להיות שכמה מכם חושבים "דבילית-כל כך רע לה,
 והיא ממשיכה" ונבכך לפעמים רע ולפעמים ירפי של חייט רק האמצע הוא קשה
 אבל גם עליו נתגבר.

המשך מעבר לדף

-לונדון מקסימה אותי ואני לא ממהרת לצאת אותה.
 בספטמבר אני נפרדת מהמשפחה בה עבדתי וממשיכה לחפש אחרי מקור מחיה
 נוסף לעוד כמה חדשים, ואז אם תואיל בטובה ארה"ב לקבלני בין זרועותיה
 אסע לשם.

בנתיים-לחברה שלי מסובזית - שכותבים, לו רק ידעתם איזה אושר
 מביאים המכתבים שלכם-יכול להיות שהייתם אפילו כותבים יותר.
 דני במלי-מה קרה איתן? מקורה שהראש עוד עובד והגוף עוד יותר...

מאת הדסה

קוריאט לגפרור הקדוש

הגפרור...
 אתה שראשך כה אדום ולוחט
 גופך צח וארוך
 בוחק בבתוליותו הלבנה
 הו, הגפרור...
 סמל הקדושים העולים באש
 סמל העולות והקורבנות
 הו, - הגפרור האדום
 שבמחי יד זיהיבך
 תצטרף לקורבנות אחיך
 תתפחם בדרך שש מליון יהודים
 תהיה, לא בתול - משומש
 בלה - סתם גפרור שרוף.

מאת מכאל א.

לחזור הביתה

יום המישי הגיע!! - איזה אושר - היום מסתחררים. (אחרי שרות -
 מילואים לא ארוך במיוחד אבל הם ויבש).
 אתה קם (עם צליל מבדוליצה בלב) לובש בגדים של אזרח, מרביץ ארוחת-
 בוקר בשלושה, מחזר אחרי הפקידה (בשביל ה"קלירנס" כמובן), מחתים אתימי
 שצריך, מקבל שובר בסיעה, אומר לש.ג... "יבוא גם תורך" ויורד לאילת
 לתפוס את האוטובוס "צפונה".
 איזה "לחץ" על הבהג; אתה ברחס עם כולם, מצליח להתישב על כסא שנותר
 פנוי הודות לבהג שלא לקח את אישתו- (הפעט!), החברה ממשיכים להתמלא
 בעמידה וליד הבהג מתמקמות שתי "פרפריות" וערבגי (בתחושת של יהודי),
 השכן הזקן מתחיל לדבר בידיש; אחרי חצי שעה אתה מבין סוף, סוף שהוא
 כועס איך זה מעיז "שיקוף" כזה לבנות לעשות רושם על בנות ישראל...
 לאחר מכן הוא בירדם וממשיך לבחור לאורך כל הדרך אבל באמת בסיעה
 כזאת שאורכת 6 שעות בחום של כביש הערבה בלימזוג אויר - אתה מתעיף!
 המשך מעבר לדף

השעה חמש וחצי בערב; אתה נדחט עוד פעם לאוטובוס מתל-אביב צפונה. איזה "לחץ" על הנהג; אתה בסתף עם כולם, מצליח להשתלט על איזה כסא שעדיין לא זמין וחושב לעצמך שאם לא בזז מיד אפשר יהיה לדרוש מחיר נוסף עבור כניסה לבריכת שחיה - בקיצור: חט לך, לחות איומה ואין אור מרוב אנשים תרמילים ומזוודות בכל מקום.

סוף, סוף-נוסעים: אה... איזו רוח בכיף... אתה מבסה לתפוס "חרופ." אבל אחד בשען עליך על הראש, שניים אחרים מבסים לעשות רושם (על מי?!) ומדברים כאילו היו בכנסת במרוקו ובקיצור: "וולא חרופ, לא בטטח!!" כל תחנה עולים עוד שניים שלושה וגם איזו זקנה מבנות "אחינו" נדחסת ועוברת מכסא לכסא, איש לא קט לה ואתה חושב לעצמך: "איזה חרות האנשים, בטח באנגליה היו בעמדים לך אחד, אחד והגורם צריכה היתה לבחור באיזה כסא נוח יותר... תהיה כמו כולם, אל תותר על מקומך... אבל איך עושים את זה?... עשה את עצמך ישן!!"

אתה מוריד את הראש ונחצי עין ממשוך לעקוב; לרע המזל היא נעצרת בדיוק מעליך! - קיבינימט-למה דוקא אותי "תפשה"? מה זה: יש לי פרצוף של "פרייר"? לא עוזבת אותי!!

אתה מסתיר את המצפון מתחת ליד אבל לא עוזר לך... בו אין ברירה - קמים! "שני גיברת" - "דה רבה!" עכשיו כבר אפשר לשוין סוף, סוף-נעמידה-אבל קודם לכן מתמקמים בין המזוודות והתרמילים... או-הגעצו לעפולה, אולי יתפנה מקום? - קדחת!! להיפך, עולים עוד!!

אתה שוב מהרהר: "בחוץ לארץ היו מארגבים עוד אוטובוס לשחרר קצת מהלחץ... כדאי להשאר צמוד לכסא שלך, אולי זאת עוד תציע לך אותו בחזרה (איזה אשליה), או אולי תרד-מי יודע?"

שני לטרזנים" בלי חולצות עולים גם כן-איזה "הופעה" במקום ציבורי אבל תתפלא-דוקא דוברי אנגלית! "או, אילה מארץ התרבות..."

אתה ממשוך להרהר: "בו מילא מבסה שוב להרדט... אבל מה קורה כאן? למה אני נדחף לאט, לאט? כפי הנראה משהו מבסה לבשל אותי מ-5 ס"מ שמצאתי קרוב לכסא שלי; מעיפים מבט והנה לא פחות ולא יותר-ידידנו "טרזן"!! בו מילא מבסה להתעלם ממנו... כך זה במשך כמה זמן עד שלפתע משהו מבקש לרדת-לא יאומן-הזקנה שלי-איזה מזל! מחשבה שניה מזכירה לך-אולי יש עוד איזה "בצרך סעד" כזה? עמדת עד עכשיו-תעמוד עוד קצת, לא תמרת!

אתה מריט את העיניים סביב... פתאום דחיפה מאחור; מה העינינים? אולי איזו ערביה עם סליט ראתה את הכסא הפנוי ומבסה להגיע? מילא, שתיחיה בריאה! אתה מסתכל אחורה - "לא דובים ולא פילים"

זה שוב ידידנו ה"טרזן" הפעם עם ריז מטפטף אומר לי באנגלית שהוא מתכוון לשבת תוך דחיפה נוספת.

אתה בזכר בכל גיבובי הטכס שלמדת בבית ושואל אותו אם הוא לא מרגיש בטוב או אולי כואבות לו הרגלים (בכל זאת הוא כבר 5 דקות על האוטובוס)... "זה לא עיניך! הוא משפריץ מבין השפתיים."

אתה שוב מהרהר: "בתקלת בבן תרבות אמיתי מארץ הנימוסים וההליכות" "לוק הייר... אתה מסביר לו שזהו מקומך שלך ואתה כבד עייף ואין לך עצבים בשבילך."

ההוא מסרב לקבל עליו את הדין שולף מרלף אצבע מאימת "איתי אתה לא תעשה קובצים! או שאבי מוריד אותך מהאוטובוס!" עכשיו אתה כבר חושב מהר: "שקספיר... להיות או לא להיות?... ל ה י ת!!"

אתה מקפיץ לעצמך שני שרירים (סה"כ מאז ימי הקיטנות לא בלחמתברצונות) בעמד בקומה זקופה מולו ומסביר באנגלית למפגרים: זהו המקום שלי ולא שלך ואתה לא תשב כאן!! "אז תשב אתה" הוא אומר; "כן אני אשב"

ואני מתישב.

המשך מעבר לדף

מה שבפלט לו לתוך הקצף שהתבשל לו בין שיביו כבר לא הצלחתי להבין גם לא ביסיתי.
 עכשיו אתה רק מתחיל קצת להתרגש מהמושבה מה היה קורה אילו היה מנסה לממש את אירומיו: אולי המשקפיים הישנות (שממילא הגיע זמנם) היו בשברות סוף, סוף... עוד שתי דקות חולפות ואנחנו בטבריה; לא יאמין שני ה"טרזנים יורדים; "אתה מהרהר טוב... אז לשם מה היה כל הרעש? בשביל שתי דקות כדאי לעשות כזאת פרסומת למתפי כיבוי אש? הם יורדים ועוד 20 עולים... הפעם ידירי אתה בטאר לשבת!
 "הה-רבה" אחד יותר או פחות לא ישנו את העולם... אדם לחמור-זאב... אז קשור את המצפון לרגל שלא יברח... שן קצת... "פינגו!! בחיי - ראש פינה, 9 בערב, הרפ הגעברו!!!

מאת אורי גולן

אני רה ה ה ה ה

אבי: מה?

הוא: מה זאת אומרת מה?

אבי: מה?

הוא: אפשר להתפוצץ ממך-מה פתאום מה?

אבי: מה?

הוא: שמע! או שאתה יורד ממני או ש...

אבי: לא שומעים שום דבר...

הוא: שמע, אני כבר מדבר איתך שעה שלימה!

אבי: בחיי, אני לא שומע... אבי רק רואה שאתה רועד כל הזמן.

הוא: שמע, אתה משגע לי ת'שכל-אני יכול להתפוצץ מזה שאתה לא שומע אותי.

אבי: בקשר למה שבפגשנו הערב... אתה זוכר, זה היה בקשר למשהו בורא חשוב.

התחלנו להתוכח, לא יודע מה קרה, פתאום לא שמעתי יותר, ואתה התחלת

לרעד בכל הגוף, ישבתי מולך, ראיתי שהפה שלך נפתח בורא בורא,

נפתח ונסגר כל הזמן, העיבים שלך בראו קצת מטורפות, בזל לך ריר

מהשפתיים, הידיים, בתנועות אלימות הפרוצצו לכל הכיוונים, התנדנדת

קדימה ואחורה כמו באיזה פולחן פראי,

אני בשבע לך, לא הבנתי מה קרה לך, אבל משום מה לא נבהלתי.

הרגשתי שכאילו זה שבים אתה בזהג באותה דרך, רק שאף פעם לא שמת

לב לכך.

אולי אתה יכול להסביר לי מה זה בדיוק היה?

הוא: מה?

אבי: מה זאת אומרת מה?

הוא: מה?

אבי: ת'ה משגע לי ת'שכל, מה פתאום מה? אתה לא מדבר לעינין!

הוא: מה?

אבי: שמע-אני כבר מדבר איתך שעה שלימה...

הוא: בחיי אני לא שומע-אני רק רשאה שאתה רועד כל הזמן...

אבי: דבי... תביא את הרמקולים ובתחיל מהתחלה...

ט ט ט י ב ג... ט ט ט י ב ג... א ח ד... ש ת י י... ש ל ו... ש...

...חברה'-שומעים אותי?

"אתם על הכיפק, בחיי, היום על הכיפק, מחר על הכיפק, מזג אוויר -

על הכיפק... רק אל תשנו פה שום דבר על הכיפק...

מאת עפרה

אם אתה רוצה לעשות רושם טוב על משהו בחברה עירונית, אתה חייב לעשות עליו רושם חיצוני, גבדרני.

אתה חייב, אין ברירה, אתה רוצה לפצוא חן בעיני הברוט שלך ואתה מתלבש בגבדרני.

הענינה לוחצת והמקטורן לוחט אבל הברוט חייב לדעת שאתה לא רשלין. ואין לו זמן להכיר אותך אישית, הוא לא רואה אותך אלא העבודה, הוא לא חי איתך ואיננו יודע עליך כלום החכרות היהיזה שלו היא דרך המראה וההתנהגות החיצוניים. לכך אנשים קוראים מכוביות מפוארות, וילות אקסקלוסיביות, עם קשקושי קיר, ובכלל מבזבזים הון על שטויות רק על מנת שאנשים יעריכו אותם בצורה חיובית, וכל הנושא מקבל כבר מזמן צורה של פולחן, אופנת לבוש, ריהוט מודרני, עיצוב פנים במכוביות וכל זה למה? לעשות רושם, שיהשבו שאתה כזה וכזה.

נכון-ככה זה, זאת הדרך היהיזה שמה. שמה-כן, שמה זה בסדר, אבל-וזאת בעיה, זה קורה גם כאן. ראיתם איך אנשים מתלבשים?

בחום האיוט הזה הולכים לי עם מכבסיים ארוכות שלקראת סוף המכבס למטה בהפכים לשמלות, חולצות מפוארות בכל מיני צבעים שטרם החלטתי מהם, ואיזה בעליים, ואיזה סנדלים, עם כל מיני רצועות שתי וערב ובהצלבה ולא לשכוח את חגורת העור עם 9 טרבזיסטורים ואבזם הבחוש המבריק שזראה כמו קיר של מקלט...

חברה - תפסיקו לעשות עלי רושם.

אני מכיר את כולכם מאז שישבנו על הסיר ביחד אז בשביל מה להתאמץ, ובכלל תבטו להיות קצת זרוקים הא?

תפסיקו כבר להסתרק כל יום בשביל מה זה טוב?

תפסיקו לקנות כל כך הרבה בגדיים ובעליים. אתם מבזבזים כסף על שטויות.

אם אין לכם מה לעשות עם הכסף, תקנו שוקולדות ו"קורבפלייקס" ועוד דבר קטן חברה;

תהיו זרוקים אבל בטעט, אל תהפכו את זה לפולחן, תהיו קצת טטבעיים ותפסיקו כבר לעשות כל כך הרבה רוח...

מאת אילן

אגדה אפרוקאית

המאפליה הבשומה והמפרפרות עטפה את הכושים מתהפכים על משכבתם. הלילה החליק בגיא אל בקתות וקש כשהוא מכבה את פוחי האש הלוהטים, ומחניק הד יללה בוגה של יונק במחץ, אורג מחזם של הקופים החומים בצוחה חזוקה.

מראות מזמנים קדומים. הג' ובגל בע כאשה בציריה, באין תנועה, בתנועות מתניים סוערות מעלה, בזיבוק מטריף של ליאנות, וצבועים, ובמרים, כולם אל הירח הלבן הפרהיסטורי חובטים ביאוש בחזם, וצרוחים בהיסטריה מטורפת. ואז בפתע, בוח הג' ובגל, וכמו ברגע שבוצר ילד שבי צללים, בעים כשהוא נפער לפניהם ובסגר אחריהם, ברכות של רחם ענקי, והם אופסים ובוצרים חליפות, בלי קץ. מצחו רם, בחושתי, ובלורית חימר מאדימה לראשו. קרו אחת של סהר, חמקה מבין לעפאים-וחמקה בחמדה על גור הנחשי היפה הלופף את גופה הרך והכבוע. ואז בע בשבית החושך והאפילה בשמה כבידות כמו מתאמצת ליצור משהו ברקב, מעויל.

וכשדמם בשבית הכל, עמד הזר בשביל. גדול ושחור, אוצר כח, ביצב ללא בוע כאליל בניכר. קורא תגר על מולידו, ועל הירח הלבן, היא בלפתה סביבו בכח: התמות? וללא אומר זיבוק וצלל אל הצל והם התלכדו בחיבוק אוהב וממית ופני האבן שראו כבר הכל לא בעו. ואז הוצץ גור הנחשתי את האבן. ובלורית החימר קרסה מטה מאדימה. הזר עמד כמו הנצח ממצה עד תום את תחושת העובג המר, מתבסס ריח מות וריחה של אישה. אז קרצ' את חזהו העלם והשליך לבו אל השביל, והאפילה התפוגגה אט אט מעלה, אל אמירי העצים הכבדים ולאורר הרוטט של הלב, ראה הירח מבין לליאנות מסתרגות, כיצד גלשה לארץ אל הגויה הרצוצה, מקום שם מתיים השרכים וצובחים הגזעים ויוצרים מחדש את הג' ובגל, שם במקום שיצירה ומות משמטים בערבוביה שם שכבה עם הזר, מפרפרת והכושים התהפכו על משכבתם, מזיעים כששבה האפילה וכיסתה על הכל רכה ומפצה ומנחמת.

מאת דודו.

על אונס ועל דוקים

רציתי לכתוב כבר הרבה זמן על סמים ועכשיו שצצה המלכה הטורדנית, הקשה והעוקצנית הזאת במשק חשבתני שזאת הזדמנות באותה לתרום מפי עטי הלח-מצבי כיום הוא בואש. כן ידידי, חברי ועמיתי- (וגם קרובי)- בואש. א. עזבתי את המשק. ב. ירדתי מן הארץ. ג. אני חי על סמים. הבעיה התחילה אצלי למעשה כשהשתחררתי מצה"ל, היציאה מהמסגרת, היציבה והמיצב, משטר החיים הקפדני אך בוקשה.....

8.

.. וחוסר יכולתי לתרום, מכוחי המוסרי מכוחי השיפוטי ומן המנהיגות (במיוחד המנהיגות) גרם להיווצרות עודפי אנרגיה שלא תמיד אפשר היה להפטר מהן בעזרת חמש אצבעות בלבד.

תיכף אחרי שהשתחררתי ירדתי לאילת ושם התמסרתי לחפירת בורות. גם חפירת בורות (חפרתי בסביבות 250 בורות) לא פתרה את בעיית ההרס העצמי שלי.

תוצאות המצב החלו להשפיע עלי כבר כבר בעבודתי הבאה-ג' רב בטחוני מחוזי ושיפוטי-שרמר במל אילת.

גיליתי מהר מאוד איפה המחסנים הנוחים לשיבה ותוך שלושה ימים היה השעון המעורר לחלק בלתי בפורד מגופי.

אך עליה וקוץ בה-גיליתי גם את הסט הראשון שלי-אבנס מקופסאות שימורים. הייתי גומר בלילה בסביבות 13 קופסאות אבנס ולוקח עוד 5 - הביתה.

בתקופה הזאת התחלתי לעשן - המתח העצום שיצרה השיבה במחסנים והפטרולים סביב ארגזי האבנס עשו את שלהם. חברים-עצבי במרטו.

חצי שנה אחרי השחרור, בסעתי לאפריקה ושם כבר ניסיתי הכל. מעישון חשיש עד עישון קליפות בצננה וגומר בעישון קצרות שערות בלונדיניות מערורה כושית אחת. ניסיתי הכל.

נוסף לכל צרותי המוזכרות לעיל החל להציק לי המחסור באוירה רווי האבקנים של הגליל. שנה וחצי בלי התקפה של "קדחת-חציר", דחפו אותי סופית להרואין ולהרס מוחלט.

כיום, חברי ידידי עמיתי (וגם קרובי) אני מכור סופית לכל הסמים הרכים והקשים, לאמפטמינים לויטמינים ולמיין. בעיקר לסטיות...

דומני שזה המקום לציין שבקייץ שעבר בבקורי במשק אנסתי 6 ילדות מגן-שקד, 2 פעוטים, גבנת אחת ואת..... (השם שמור במערכת).

עברתי הרבה מאוד בחיים ולכל אילה שחושבים טצריך לבסות הכל בחיים אני אומר שזאת טעות אכזרית-בעיקר אחרי החוויה האחרונה - עם..... (השם שמור במערכת).

כן, עכשיו הזמן לסיים עם כמה מלות מוסר שנוגזות.

חברים רעים וכו' כמו שנאמר דברים קטנים מוליכים לעוד דברים קטנים, וכך זה גם עם הסמים.

אי אפשר לדעת היכן זה מתחיל ואיפה זה נגמר.

יש כאילה שגומרים תמיד בחוץ.

צריך לדעת איפה לחפש ומה להפסיק.

צריך לעצור את הנגע לפני שיתפשט.

אצלי זה התחיל עם אבנט אבל חברים!!!-יש כאילה שמתחילים עם - דוקים.

אז צריך להחלטה אמיצה ואז צריך להתחיל עם דוקים אז - צריך להתחיל עם דוקים. (אני חזק מאד בחרוזים).

זהו חברים ידידים וכו'.

חזק ואמץ - הנרקומן (אדם הרוס)

ת ש ב י ר צ ה - תשבץ קסט נושא פרטים לילדים גדולים.

בתשביצה זה אם תפתרו את הטור המאונך הראשון ע"י שאר ההגדרות
כמובן, אז תפתרו וגם תתמטרו מהטורה המאונזבת הראשונה.

בין הפותרים במונה יוגרלו פרטים יקרי ערך.

פרס ראשון: בעיטת פתיחה במשחק ונא בין כפר הנשיא/אליפלט.

פרס שני : נסיעת כליף לקיראת-שמונה עם משה ב"ח והרבו 12
הכחול שלו (הוא מחליף צנע כל שבוע).

פרס שלישי: מינוי מזכיר כפר הנשיא ל-20 שנה בליקוי פסיכיאטר.

כמו כן יוגרלו פרטי תנחומים:

חברות בוועדת כלבים, ועדת סמים, ועדת סרטים כחולים,
ועדה לתפקידים מיוחדים, ועדה לתפקידים ביילתי ברורים-
בוועדה לוועדות ועוד ועוד ועוד ועוד ועוד ועוד ועוד ועוד ועוד!!!

cut!

4	3	2	1
7	///	6	5
11	10	9	8
///	14	13	12
17	16	///	15
21	20	19	18

ה ג ד ר ו ת

5. ראשי תיבות של צייר ידוע מראשי
זרם הקישקוש האובגרדל בצירור.

8. בחור טוב, לא ברור לפעמים נוהם.
12. נמר אב לאריות.

16. ראשי תיבות של שנים מגדולי ישראל
בדורות האחרונים.

17. "ילד טוב אבל **דב**יק" (נורברט פבר 75)

2. על שם בקראת ועדה. להזהר ממגע ילדים וארנבות.

4. הזק יפה נחמד סקסי חום... אהההההההההה!!!

10. אמא של צייד חזירים וחולן ידוע.

17. ראשי תיבות של זוג "סטרייט" והורים לבן חמוד.

ליאת זית

ולבסוף...

לא לק קולרנט,
ברוך שובך ארצה.
שב נ, נא להתקשר למלון "פלזה",

לכל אילה שלא הציעו להם להתקשר עם ה"פלזה" נא להתקשר עם הצריפיה
ולהזמין מקומות ישיבה בערסלים.
נידנודים בעימים.